«Τα τάλαντα...» (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Απριλίου, 2012

Πρόσεξε δέ ὅτι παντοῦ δέν ἀπαιτεῖ ἀμέσως αὐτά πού ἐνεπιστεύθη. Διότι εἰς τήν παραβολήν τοῦ ἀμπελῶνος (Ματθ. 21, 33), ἀφοῦ τόν παρέδωκεν εἰς τούς γεωργούς, ἀπεδήμησε. Καί ἐδῶ ἐνεπιστεύθη τά τάλαντα καί ἀπεδήμησε. Διά νά μάθῃς μ᾽ αὐτό τήν μακροθυμίαν Του. Ἐγώ δέ νομίζω ὅτι λέγοντας αὐτά ὑπαινίσσεται καί τήν Ἀνάστασιν. Μόνον πού ἐδῶ δέν ἀναφέρονται πλέον γεωργοί καί ἀμπελών, ἀλλά ὅλοι εἶναι ἐργάται. Διότι δέν ἀναφέρεται μόνον στούς ἄρχοντας, οὔτε στούς Ἰουδαίους, ἀλλά σέ ὅλους. Καί ἐκεῖνοι μέν πού προσφέρουν ὁμολογοῦν μέ εὐγνωμοσύνη καί τά ἰδικά τους, ἀλλά καί ὅσα τούς ἔδωκεν ὁ δεσπότης. Ἔτσι ὁ μέν ἕνας λέγει: «Κύριε, πέντε τάλαντα μοῦ ἔδωσες», ὁ δέ ἄλλος λέγει «δύο», δεικνύοντες ὅτι ἀπό Ἐκεῖνον ἔλαβαν τό κεφάλαιον τῆς ἐργασίας των, καί Τοῦ ἀναγνωρίζουν μεγάλην χάριν, καί ἀποδίδουν τό πᾶν εἰς Αὐτόν.

Τί λέγει λοιπόν ὁ δεσπότης; «Εὖγε, δοῦλε καλέ» (διότι αὐτό εἶναι ἴδιον τοῦ ἀγαθοῦ, τό νά βλέπῃ εἰς τόν πλησίον) «καί πιστέ• εἰς ὀλίγα ἐφάνηκες πιστός, εἰς πολλά θά σέ ἐγκαταστήσω. Εἴσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου», δηλώνων μέ τήν ἀπάντησιν αὐτήν ὅλην τήν μακαριότητα. Δέν μιλάει ὅμως καί ὁ ἄλλος ἔτσι, ἀλλά πῶς; «Ἐγνώριζα ὅτι εἶσαι σκληρός ἄνθρωπος καί ὅτι θερίζεις ἐκεῖ ὅπου δέν ἔσπειρες καί μαζεύεις ἐκεῖ ὅπου δέν ἐσκόρπισες. Καί ἐπειδή ἐφοβήθηκα, ἔκρυψα τό τάλάντόν σου. Ὁρίστε, πάρε πίσω αὐτό πού εἶναι ἰδικόν σου». Τί τοῦ ἀπαντᾶ λοιπόν ὁ Δεσπότης; «Ἔπρεπε νά βάλῃς τά χρήματά σου στούς τραπεζίτας», δηλαδή, ἔπρεπε νά ὁμιλήσῃ, νά παραινέσῃ, νά συμβουλεύσῃ. Ἀλλά δέν πείθονται; Αὐτό δέν ἀφορᾷ ἐσένα. Τί θά μποροῦσε νά γίνῃ περισσότερο λογικό ἀπό αὐτό;

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δέν κάνουν ἔτσι, ἀλλά καθιστοῦν ὑπεύθυνον τοῦ ἀπαιτουμένου εἰσοδήματος τόν ἴδιον τόν δανειστήν των. Αὐτός ὅμως δέν ἐνεργεῖ ἔτσι, ἀλλά λέγει ὅτι σύ ἔπρεπε νά πληρώσῃς καί νά μοῦ ἐπιστρέψῃς τό ἀπαιτούμενον κέρδος. «Καί ἐγώ θά τά ἔπαιρνα πίσω μέ τόκον»• τόκον ἐννοώντας τήν ἐπίδειξιν τῶν ἔργων. Σύ ἔπρεπε νά κάμῃς τό εὐκολώτερον καί νά ἀφήσῃς τό δυσκολώτερον εἰς ἐμέ. Ἐπειδή λοιπόν δέν ἔκαμεν αὐτό, λέγει: «Πάρετε τό τάλαντον ἀπό αὐτόν καί δῶστέ το εἰς ἐκεῖνον πού ἔχει τά δέκα τάλαντα, διότι εἰς ἐκεῖνον πού ἔχει θά δοθοῦν καί ἄλλα καί θά περισσεύσουν. Ὅμως ἀπό ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δέν ἔχει, θά τοῦ ἀφαιρεθῇ καί αὐτό πού ἔχει».

Τί σημαίνει λοιπόν αὐτό; Ἐκεῖνος πού ἔχει τό χάρισμα τοῦ λόγου καί τῆς διδασκαλίας διά νά ὠφελῇ καί δέν χρησιμοποιεῖ τό χάρισμά του, θά χάσῃ καί τό

χάρισμα. Ἐνῶ ἐκεῖνος πού καταβάλλει προσπάθειαν, θά δεχθῇ περισσοτέραν δωρεάν, ὅπως ἐκεῖνος χάνει καί αὐτό πού εἶχε λάβει. Δέν περιορίζεται ὅμως μόνο μέχρις ἐδῶ ἡ ζημιά γιά ὅποιον δέν ἐργάζεται, ἀλλά τόν ἀναμένει καί βαριά τιμωρία καί μαζί μέ τήν τιμωρία καί ἡ ἀπόφασις ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη μέ βαριά κατηγορία. Διότι λέγει: «Τόν ἄχρηστον δοῦλον ρίξτε τον ἔξω στό σκοτάδι, ὅπου θά ὑπάρχῃ τό κλάμα καί τό τρίξιμο τῶν ὀδόντων».

Εἶδες ὅτι ὄχι μόνο ἐκεῖνος πού ἁρπάζει καί εἶναι πλεονέκτης, οὔτε ἐκεῖνος πού κάμνει κακά, ἀλλά τιμωρεῖται μέ τήν ἐσχάτη τιμωρίαν καί ἐκεῖνος πού δέν κάμνει ἀγαθές πράξεις. Ἄς ἀκούσωμεν λοιπόν τά λόγια αὐτά. Ὅσο εἶναι καιρός ἄς φροντίσουμε γιά τή σωτηρία μας. Ἄς πάρουμε λάδι στίς λαμπάδες.

Ἄς καλλιεργήσουμε τό τάλαντο. Διότι ἐάν ἀμελήσουμε καί ἐάν διερχώμεθα τό χρόνο μας ἐδῶ χωρίς νά ἐργαζώμεθα, δέν θά μᾶς ἐλεήσῃ κανείς ἐκεῖ, ἔστω καί ἄν χύσουμε μύρια δάκρυα. Ἐκατηγόρησε τόν ἑαυτόν του καί ἐκεῖνος πού εἶχε βρωμερά ἐνδύματα, ἀλλά δέν ὠφέλησε τίποτε. Ἐπέστρεψε καί ὅ,τι τοῦ ἐνεπιστεύθη καί ἐκεῖνος πού εἶχε λάβει τό ἕνα τάλαντο, καί ὅμως καταδικάστηκε. Παρεκάλεσαν καί οἱ παρθένοι καί ἦρθαν καί χτύπησαν τήν πόρτα, ἀλλά μάταια. Γνωρίζοντας λοιπόν αὐτά, ἄς καταθέσουμε καί χρήματα καί προθυμία καί προστασία καί ὅλα διά τήν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον. Διότι τάλαντα ἐδῶ εἶναι ἡ δυνατότητα πού διαθέτει καθένας, εἴτε γιά νά προστατεύσει, εἴτε σέ χρήματα, εἴτε δυνατότητα διδασκαλίας, εἴτε εἰς ὁποιοδήποτε παρόμοιο πρᾶγμα.

Ἄς μή προφασίζεται κανείς ὅτι ἕνα μόνο τάλαντο ἔχω καί δέν μπορῶ νά κάμω τίποτε. Διότι μπορεῖς καί μέ ἕνα νά προκόψῃς. Δέν εἶσαι πτωχότερος ἀπό ἐκείνη τήν χήρα (Μάρκ. 12, 42). Δέν εἶσαι περισσότερον ἀκαλλιέργητος ἀπό τόν Πέτρον καί τόν Ἰωάννην (Πράξ. 3, 6), οἱ ὁποῖοι καί ἄπειροι ἦσαν καί ἀγράμματοι, ἀλλ᾽ ὅμως ἐπειδή ἔδειξαν προθυμία καί ἔκαναν τά πάντα διά τό κοινόν συμφέρον, κέρδησαν τούς οὐρανούς. Διότι τίποτε δέν ἀγαπᾶ ὁ Θεός τόσο, ὅσο τό νά ζοῦμε καί νά κάνουμε ὅτι καλό μποροῦμε γιά τούς ἄλλους.

Γι᾽ αὐτό μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός τή δυνατότητα τοῦ λόγου, καί τά χέρια καί τά πόδια καί τή σωματική δύναμι καί τόν νοῦν καί τήν φρόνησιν, διά νά τά χρησιμοποιήσουμε ὅλα αὐτά καί διά τήν ἰδικήν μας σωτηρίαν, ἀλλά καί γιά τήν ὠφέλεια τοῦ πλησίον. Διότι ὁ λόγος δέν εἶναι χρήσιμος μόνον διά νά ὑμνοῦμε καί εὐχαριστοῦμε, ἀλλ᾽ εἶναι χρήσιμος καί γιά νά διδάσκουμε καί νά συμβουλεύουμε.

Καί ἐάν μέν τόν χρησιμοποιήσουμε γιά αὐτό τό σκοπό, μιμούμεθα τόν Δεσπότη. Ἐάν ὅμως ὄχι, τότε μιμούμεθα τόν διάβολον. Διότι καί ὁ Πέτρος, ὅταν μέν ὡμολόγησε τόν Χριστό, ἐμακαρίσθη ἐπειδή ὡμολόγησε τά λόγια τοῦ Πατρός (Ματθ. 16, 16-18), ἐνῷ ὅταν παρεκάλεσε τόν Κύριον νά ἀποφύγῃ τήν σταύρωσιν, ἐπετιμήθη πολύ, διότι ἐφρόνει ἐκεῖνα πού ἀρέσουν στό διάβολο (Ματθ. 16, 22-23). Καί ἄν γι᾽ αὐτό πού εἶπε

τότε ἀπό ἄγνοια ὁ Πέτρος τόση ἦταν ἡ κατηγορία, ποία συγγνώμη θά ἔχουμε ἐμεῖς, ὅταν ἁμαρτάνωμε πολύ καί ἑκούσια;

Ἄς ὁμιλήσουμε λοιπόν ἔτσι, ὥστε ἀπό τήν ὁμιλία μας νά γίνωνται φανερά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Διότι δέν λέγω τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἐάν πῶ μόνο «σήκω καί περπάτησε» (Πράξ. 3, 6), οὔτε ἄν εἴπω «Ταβιθά σήκω» (Πράξ. 9, 40). Ἀλλά πολύ περισσότερο, ὅταν ἐνῷ μέ βρίζουν εὐλογῶ. Ἐνῷ μέ ἀπειλοῦν προσεύχομαι ὑπέρ ἐκείνου πού μέ ἀπειλεῖ (Ματθ. 5, 44).

Ἄλλοτε μέν λοιπόν ἔλεγα ὅτι ἡ γλῶσσα μας εἶναι χέρι τό ὁποῖο ψαύει τά πόδια τοῦ Θεοῦ. Τώρα ὅμως μέ πολλήν ἐπίτασιν λέγω, ὅτι ἡ γλῶσσα μας εἶναι γλῶσσα, πού μιμεῖται τήν γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν βέβαια ἐπιδεικνύῃ τήν πρέπουσα προσοχή, ὅταν λέμε ὅσα Ἐκεῖνος θέλει. Ποία δέ εἶναι αὐτά πού Ἐκεῖνος θέλει νά λέμε; Εἶναι τά γεμᾶτα ἐπιείκεια καί πραότητα λόγια. Ὅπως λοιπόν μιλοῦσε καί Ἐκεῖνος, λέγοντας σ᾽ αὐτούς πού Τόν ὕβριζαν: «Ἐγώ δέν ἔχω δαιμόνιον» (Ματθ. 11, 18), καί ἀλλοῦ: «Ἐάν μίλησα κακῶς ὁμολόγησε τό κακό πού εἶπα» (Ἰω. 18, 23). Ἐάν ἔτσι μιλᾶς καί σύ, ἄν μιλᾶς ἀποβλέποντας στήν διόρθωσι τοῦ πλησίον, ἔχεις γλῶσσα πού μοιάζει μέ τή γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτά τά λέγει ὁ Ἴδιος ὁ Θεός, μέ τό νά λέει: «αὐτός πού βγάζει ἔντιμο ἀπό ἀνάξιο, εἶναι σάν στόμα μου» (Ἱερ. 15, 19).

Ὅταν λοιπόν ἡ γλῶσσα σου εἶναι ὅπως ἡ γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ, καί τό στόμα σου γίνῃ στόμα τοῦ Πατρός, καί εἶσαι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τότε μέ ποιά τιμή θά μποροῦσε νά συγκριθῇ αὐτή; Διότι οὔτε ἐάν τό στόμα σου ἦταν φτιαγμένο ἀπό χρυσάφι, οὔτε ἄν ἦταν ἀπό πολυτίμους λίθους, θά ἔλαμπε τόσο, ὅπως λάμπει τώρα, πού φωτίζεται ἀπό τόν κόσμο τῆς ἐπιεικείας. Διότι τί εἶναι πιό ποθητό ἀπό ἕνα στόμα πού δέν ξέρει νά βρίζει, ἀλλά ἔχει μάθει νά εὐλογῇ καί νά καλομιλάει; Ἐάν δέ δέν ἀνέχεσαι νά εὐλογῇς ἐκεῖνον πού σέ καταρᾶται, τότε σιώπα, καί αὐτό κάμε το στήν ἀρχή.

Ἔπειτα βαδίζοντας στήν ὁδό καί προσέχοντας, θά φτάσῃς καί σ᾽ ἐκεῖνο καί θά ἀποκτήσῃς στόμα τέτοιο σάν αὐτό πού ἀναφέραμε προηγουμένως. Καί μή νομίσῃς πώς εἶναι τολμηρό αὐτό πού εἶπα. Διότι ὁ Δεσπότης εἶναι φιλάνθρωπος καί αὐτό θά σοῦ δοθῇ σάν δῶρο τῆς ἀγαθότητάς Του. Τολμηρό εἶναι νά ἔχῃ στόμα πού νά μοιάζει στό διάβολο, νά ἔχῃ γλῶσσα ὅμοια μέ τοῦ πονηροῦ δαίμονα, ἰδιαίτερα μάλιστα ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συμμετέχει σέ τόσο μεγάλα μυστήρια καί κοινωνεῖ τήν Ἴδια τήν Σάρκα τοῦ Δεσπότου.

Ἔχοντας λοιπόν στό νοῦ σου αὐτά, γίνε ὅπως ταιριάζει σέ Ἐκεῖνον ὅσο μπορεῖς. Ὅταν λοιπόν γίνῃς ὅμοιος μέ Αὐτόν, δέν θά μπορέσῃ ὁ διάβολος πλέον νά σέ ἰδῇ κατά πρόσωπον. Διότι διακρίνει στή μορφή σου τόν χαρακτήρα τόν βασιλικόν. Γνωρίζει τά ὅπλα τοῦ Χριστοῦ, μέ τά ὁποῖα ἡττήθηκε. Καί ποία εἶναι αὐτά; Ἡ ἐπιείκεια καί ἡ πραότης. Διότι, ὅταν κατά τούς πειρασμούς τόν ἐξέσχισεν στό ὄρος

καί τόν ἐξέπληξε (Ματθ. 4, 1-11), δέν ἦταν γνωστό, ὅτι ἦταν ὁ Χριστός, ἀλλά τόν ἔδιωξε μέ τά λόγια μόνον. Τόν νίκησε μέ τήν ἐπιείκεια, τόν κατετρόπωσε μέ τήν πραότητα. Αὐτό κάνε καί σύ. Ὅταν δῇς ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἔγινε διάβολος καί σέ πλησιάζει, ἔτσι νίκησέ τον καί σύ. Σοῦ ἔδωσε ὁ Χριστός τήν δύναμη νά Τοῦ μοιάσῃς ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό σένα. Μή φοβηθῇς ἀκούοντας τοῦτο. Φόβος εἶναι νά μή γίνῃς ὅπως ἐκεῖνος.

Μίλησε λοιπόν ὅπως Ἐκεῖνος καί Τοῦ ἔμοιασες σ᾽ αὐτό, στά ἀνθρώπινα βέβαια μέτρα. Γι᾽ αὐτό εἶναι ἀνώτερος ἐκεῖνος πού μιλάει ἔτσι, παρά ἐκεῖνος πού προφητεύει. Διότι ἡ μέν προφητεία ὁλόκληρος εἶναι χάρισμα. Ἐνῷ ἐδῶ, τό νά μιλᾶς δηλαδή ὅπως ὁ Χριστός, χρειάζεται καί κόπος δικός σου καί ἱδρώτας. Δίδαξε τήν ψυχήν σου νά σοῦ διαπλάσσῃ τό στόμα ἔτσι, πού νά μοιάζῃ μέ τό στόμα τοῦ Χριστοῦ. Γιατί μπορεῖ ἐάν θέλη καί αὐτό νά κατορθώσῃ. Γνωρίζει τόν τρόπο, ἄν δέν εἶναι ράθυμη. Καί πῶς διαπλάσσεται τέτοιο στόμα; Μέ ποιά χρώματα; Μέ ποιό ὑλικό; Μέ κανένα ὑλικό βέβαια καί χρῶμα, παρά μόνο μέ ἀρετή καί ἐπιείκεια καί ταπεινοφροσύνη.

Ἄς δοῦμε πῶς διαπλάσσεται καί τό στόμα τοῦ διαβόλου, γιά νά μή φτιάξουμε ποτέ κάτι τέτοιο. Πῶς πλάσσεται λοιπόν; Μέ κατάρες, μέ ὕβρεις, μέ βασκανίες, μέ ἐπιορκίες. Διότι ὅταν κάποιος χρησιμοποιῇ τά λόγια τοῦ διαβόλου παίρνει καί τήν γλῶσσαν του. Ποίαν λοιπόν συγχώρηση θά ἔχουμε, ἤ μᾶλλον ποία τιμωρία δέν θά ὑποστοῦμε, ὅταν ἐπιτρέπουμε στή γλῶσσα, μέ τήν ὁποία ἀξιωθήκαμε νά γευθοῦμε τῆς Σαρκός τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, νά χρησιμοποιῇ λόγια τοῦ διαβόλου;

Ἄς μή τῆς ἐπιτρέψουμε λοιπόν, ἀλλά ἄς καταβάλουμε κάθε προσπάθεια νά τήν ἐκπαιδεύσουμε νά μιμῆται τόν Δεσπότην της. Διότι ἄν τήν διδάξωμε αὐτό, μέ πολλή παρρησία θά μᾶς τοποθετήσῃ στό Βῆμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐάν κανείς δέν γνωρίζῃ νά μιλάῃ ἔτσι, οὔτε ὁ Κριτής θά τόν ἀκούσῃ. Γιατί ὅπως, ὅταν συμβῇ νά εἶναι Ρωμαῖος ὁ δικαστής, δέν θά καταλάβῃ τί λέει ἐκεῖνος πού ἀπολογεῖται καί δέν γνωρίζει νά μιλάει Ρωμαϊκά, ἔτσι καί ὁ Χριστός. Ἄν δέν μιλᾶς μέ τό δικό Του τρόπο, δέν θά σέ ἀκούσῃ, οὔτε θά σέ προσέξῃ. Ἄς μάθουμε λοιπόν νά μιλᾶμε ἔτσι, ὅπως συνήθισε νά ἀκούῃ ὁ Βασιλιάς ὁ δικός μας. Ἄς προσπαθήσουμε νά μιμούμεθα τήν γλῶσσαν Ἐκείνη.

Καί ἄν βρεθῇς σέ πένθος, πρόσεχε νά μή σοῦ διαστρεβλώσῃ τό στόμα ἡ μεγάλη λύπη, ἀλλά νά μιλήσῃς ὅπως ὁ Χριστός. Διότι ἐπένθησε καί Αὐτός τόν Λάζαρον (Ἰω. 11, 33-35) καί τόν Ἰούδα. Ἄν βρεθῇς σέ φόβο, φρόντισε πάλιν νά μιλήσῃς ὅπως Ἐκεῖνος. Διότι βρέθηκε καί Αὐτός σέ φόβο γιά σένα «κατ᾽ οἰκονομίαν». Εἰπέ καί σύ: «Ἄς μή γίνῃ ὅμως τό θέλημά μου ἀλλά τό δικό σου» (Λουκᾶ 22, 42). Καί ὅταν κλαῖς, δάκρυσε ἤρεμα ὅπως Ἐκεῖνος. Καί ὅταν βρεθῇς σέ σκευωρίες καί λύπη, καί αὐτά ἀντιμετώπισέ τα ὅπως ὁ Χριστός. Διότι καί μηχανορραφίες ἀντιμετώπισε καί λυπήθηκε, ἀλλά εἶπε: «Ἡ ψυχή μου εἶναι λυπημένη μέχρι θανάτου» (Ματθ. 26, 38).

Καί σοῦ χάρισε ὅλα τά ὑποδείγματα, διά νά τηρῇς αὐτά «ὡς μέτρον» καί νά μή καταστρατηγῇς τούς κανόνες, πού σοῦ ἔχουν δοθῇ.

Ἔτσι θά μπορέσῃς νά ἔχῃς στόμα, ὅμοιο μέ τό στόμα Ἐκείνου. Ἔτσι, ἐνῷ θά βαδίζῃς ἐπάνω στή γῆ, θά ἐπιδεικνύῃς σέ μᾶς γλῶσσα ὅμοια μέ τήν γλῶσσαν Ἐκείνου πού βρίσκεται στόν οὐρανό, διατηρώντας τό μέτρο στή λύπη , στήν ὀργή, στό πένθος, στήν ἀγωνία. Πόσοι ἀπό σᾶς εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐπιθυμοῦν νά ἰδοῦν τήν μορφήν Του; Νά λοιπόν, ὅτι εἶναι δυνατόν ὄχι μόνον νά Τόν δοῦμε, ἀλλά καί νά γίνουμε ὅμοιοι μέ Αὐτόν, ἄν προσπαθήσουμε.

Ἄς μήν ἀναβάλλουμε λοιπόν. Διότι δέν ἀγαπᾷ τόσον τό στόμα τῶν προφητῶν, ὅσον ἐκεῖνο τῶν ἐπιεικῶν καί πράων ἀνθρώπων. «Πολλοί», λέγει, «θά μοῦ ποῦν: Δέν προφητεύσαμε στό ὄνομά Σου; Καί ἐγώ θά τούς εἰπῶ: Δέν σᾶς γνωρίζω» (Ματθ. 7, 22). Τό δέ στόμα τοῦ Μωυσέως, ἐπειδή ἦταν πολύ ἐπιεικής καί πρᾶος (διότι «ὁ Μωυσῆς», λέγει, «ἦταν ἄνθρωπος πρᾶος περισσότερο ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς» Ἀριθμ. 12, 3), τόσο πολύ τό ἀγαποῦσε, ὥστε νά πεῖ: «ὡμιλοῦσε ἀπό πολύ κοντά, στόμα μέ στόμα, ὅπως μιλάει ἕνας φίλος μέ τόν φίλο του» (Ἐξ. 33, 11 καί Ἀριθμ. 12, 8). Δέν θά δίνεις ἐντολές στούς δαίμονες τώρα, ἀλλά θά διατάσσῃς τότε ἐκεῖ τό πῦρ τῆς γεέννης, ἐάν βέβαια ἔχῃς τό στόμα σου ὅμοιο μέ τό στόμα τοῦ Χριστοῦ.

Θά διατάσσῃς τήν ἄβυσσο τοῦ πυρός καί θά λέγῃς: «Σιώπα φιμώσου» (Μάρκ. 4, 39), καί μέ πολλήν παρρησία θά ἀνέβῃς στούς οὐρανούς καί θά ἀπολαύσῃς τή βασιλεία, τήν ὁποία εἴθε νά ἐπιτύχουμε ὅλοι ἐμεῖς, μέ τήν Χάρη καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν Ὁποῖον ἀνήκει, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ δόξα, ἡ δύναμη, ἡ τιμή, τώρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία ΟΗ’)

(Πηγή ηλ. κειμένου: imaik.gr)